

Nikdy v životě mě nebažil dějepis. Nikdy v životě by mě nenapadlo žít na vesnici. Nikdy v životě už nechci říkat nikdy. Všechno je dnes jinak a já jsem tomu ráda.

Jak to začalo...

Čtyřicet let života jsem prožila ve městě, cítila jsem se jako městský člověk a do přírody jsem chodila jen na houby nebo k rybníku, sem tam na nějaký ten turistický výšlap. Jediný dotek přírody, který jsem měla denně na dosah, byla bříza, která rostla na dvoře našeho domu. Nevím, jak ji vnímali ostatní nájemníci, ale já jsem s ní rostla.

Když jsem se do bytu nastěhovala ještě jako svobodná holka, dívala jsem se na mladý stromek z prvního patra směrem dolů. Po několika letech se mi bříza dívala do očí a po dvaceti letech jsem nábožně shlížela já k ní. Byla jsem zvyklá na jemný šum jejích listů, v zimě jsem skrz její holé větve hleděla k potměšlému nebi a sledovala, jak si padající vločky hledají cestu k zemi, duben voněl prvními lístky a podzim šustil padajícími zlatáky. Měla jsem ten strom moc ráda. I hrdličky se mnou souhlasily. Vybudovaly si na stromě hnízdo a pravidelně z něho vyváděly své mladé.

V létě jsem měla okno dokořán a ony mně chodily vyprávět, jak děti rostou, byli jsme prostě kamarádi. A jednoho dne slyším nějaký hluk, podívám se z okna a nemohu uvěřit. Někdo rozhodl o tom, že se strom porazí. Byl konec března, pupeny nalité, jen se rozvíjí záplavou svěží zeleně, a místo toho pily bolestně odřezávaly jednu větev po druhé. Nikdo na mé zoufalé protesty nereagoval. Po větvích přišel kus po kuse na řadu kmen a nakonec zůstal jenom silný a rozložitý pařez. Po nějaké hodině z pařezu začala zřetelně vytékat míza, která pomalu stékala dolů, slévala se do pramenů a vpíjela se do země. Stála jsem u okna a brečela jako malé dítě, kterému vezmou plyšáka na spaní. Ztratila jsem najednou půdu pod nohama, v hlavě se mi něco přehodilo a já jsem přesně věděla, že tady už žít nemůžu, že chci pryč, ven, tam, kde budu moct dýchat čerstvý vzduch a hladit své stromy. Ráno vedly moje první kroky k oknu, jestli se mi to třeba nezdálo, ale skutečnost byla ještě horší. Ze žluté mízy se do rána stala rudá krev. Můj strom vykrvácel, doslova a do písmene. Začala jsem zoufalstvím a neskonalým bolem v srdci pláčem škytat, cítila jsem se jako na pohřbu nejlepšího kamaráda.

A to byl začátek všeho. Do roka jsem se odstěhovala na vesnici, aniž jsem vlastně tušila, jak mystické místo bude mým novým domovem.

Vrátím-li se tak o čtyřicet let zpátky, dostaneme se asi ke konci šedesátých let, kdy mou nynější chaloupku koupila má babička s dědečkem, aby si užili hezký zbytek života. I když již byli oba dva v důchodu a doufali, že tam příjemně stráví aspoň deset let, nakonec oba zemřeli až po devadesátce, v podstatě sešlostí věkem,

a babička opakovaně prohlašovala, že jí Přešťovice prodloužily život. Tenkrát se mi to zdálo trochu nadnesené, vesnice jako vesnice, ale dnes už vím, že to není tak docela pravda. Přešťovice byly vystavěny na výborném místě, je tu kolem silná pozitivní energie, kterou člověk – pokud chce – může velmi intenzivně cítit a vstřebávat ji ke svému prospěchu. Babička si tu pěstovala svoji mrkvičku, okurky a brambory, já zase kytičky a okrasné dřeviny. Mám tady svůj jalovec Františka (ten má jméno po dědečkovi z mamičiny strany), zlatou túji Mařenku (prostě se mi to tak líbilo), bílou a kroucenou vrbičku, Thelmu a Louisu. A povídám si s nimi, však jsou to také živé bytosti, i když v jiné formě než my nebo zvířátka. A když si myslíte, že už vás v novém bydlišti nemůže celkem nic překvapit, ukáže se, že opak je pravdou. Osud se opět zařídil po svém.

Můj syn, který hraje na bicí, založil rockovou kapelu, jejíž sólový kytarista miluje Kelty a keltskou kulturu vůbec. Dozvěděla jsem se od něho mnoho zajímavých věcí, ukázal mi keltské mohylové hroby v okolí Přešťovic (historické prameny uvádějí, že jich je kolem 520), půjčil mi knihy a já jsem si uvědomila, že dějepis není jen suchá disciplína školských lavic. Začala jsem se o Kelty a keltskou kulturu zajímat mnohem víc a najednou jsem zjistila, že jsou to právě Keltové, jejichž krev máme ve svých žilách dodnes. Keltská civilizace byla velmi vyspělá a keltští Bójové, po nichž patrně nese naše země jméno dodnes, osídlili toto území dávno před Kristem, snad kolem 12. stol. př. n. l. Keltové měli mnohem více znalostí a vědomostí, než jsme dnes ochotni si připustit. Nejenom že byli skvělí stavitelé, ale uměli dokonale zpracovávat drahé kovy, vyráběli